

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 234. Prælati, & Confessarii Regulares, non approbati ab Episcopo,
in Monasteriis & Collegiis suis audire possunt confessiones illorum
sæcularium, qui ibi sunt verè de familia, & continus ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

deslitutus est approbatione: sine qua juxta Tridentinum confessiones audire nequit. Neque enim approbatio, injulæ ad annum v. g. limitata, eo elapso magis habetur pro approbatione obtenta; quam approbatio, injulæ ab initio negata, habeatur pro approbatione ab initio obtenta. Et idem Urbanus VIII. in Brevis dato 30. Januarii 1639. in causa mota inter Episcopum Gitanensem, & Regulares illius Diœcesis, declaravit quod illi quos idemmet Episcopus approbavit, si quidem hujusmodi approbationem obtinuerint ad certum tempus, eo elapso non possint confessiones audire, absque nova ipsius Episcopi licentia & approbatione, prævisio etiam, si eidem liberis, novo examine.

CAPUT CCXXXIII.

Regularis usque ad revocationem approbatus, revocatione, seu jussu, seu injussu factâ, debet a confessionibus audiendis desistere.

2720 Sequitur etiam apertè ex dictis capite 230. Quia revocatione factâ, quàmlibet injulæ, equidem est approbatione deslitutus. Tamen enim approbatio Regularibus Mendicantibus semel absolute & illimitate concessa, sine justa causa, ad confessiones pertinet, revocari nequeat: cò quod non habeat se per modum gratiæ ex se revocabilis, sed per modum julæ sententiæ, quæ transit in rem judicatam. Idcoque rebus omnibus in eodem statu permanentibus, revocari nequeat, ut sæpius declaravit SS. Pontifices, ac novissimè Clemens X. in Constitutione citata, ibi: *Regulares verò ad ejusmodi confessiones audiendas, prævisio examine, simpliciter & absque ulla temporis prævisione ab ipsomet Episcopo approbatus (secus autem, si ab ejus Vicario, aut ab Antecessoribus Episcopis) non possit ab eodem, qui sic approbavit, iterum examinari, aut ab ipsomet confessionibus audiendis suspendi, seu licentia ipsi concessa revocari, nisi nova superveniente causa, qua ipsas confessiones concernat. De qua tamen haud necessarium esse ut in actis constet, nec eam teneri Episcopum ipsi Regularibus significare, sed Sedi Apostolicæ dumtaxat, ubi eam sibi aperiri postulaverit. Porro si Regulares cum scandalo, aut aliis inhonestè vivant, vel aliquod delictum committant, per quod rationabili Episcopi judicio videantur à confessionibus suspendendi (in quo ipsius Episcopi conscientiam onerata esse volumus) cum præcipua Ministris Sacramenti Pœnitentiæ qualitas, sit vita integritas, ac morum honestas: utique eam causam ad confessionis ministerium pertinere, ac proinde nihil obviare, quominus ab eam possit Episcopus Regulares, à semetipso approbatus, suspendere, aut repellere à confessionibus audiendis. Sed & variæ etiam hæc de re extant S. Congregationis declarationes.*

2721 Scio à nonnullis oppositum practicari, non solum adversus dicta capite præsentis, sed & adversus dicta cap. 229. 230. 231. 232. Sed Deo rationem reddituris de periculis animarum, deque periculis Sacramentorum, quæ non sine sacrilegio invalide ministrant, de fectu legitime potestatis. Maxime cum non magis liceat Pœnitentiæ Sacramentum, citra necessitatem, ministrare cum jurisdictione dubia, quam cum materia dubia. Nec certum sit Ecclesiam supplere jurisdictionem, dum illud quis ministrat, sequendo opinionem probabilem: cum certum non præferatur illius supplementationis fundamentum, & contrarium per S. Congregationem sæpius sit declaratum, prout alibi ostendo. Denique illicitum sit in Sacramentis conferendis sequi opinionem probabilem de valore Sacramenti, relicta tutiore, uti Innocentius XI. declaravit, propositionem, quæ negat illicitum, nisi minimum tanquam scanda-

Tom. III.

losam, & in praxi perniciosam damnando, & non solum eam defendi sub poena excommunicationis prohibendo, sed & insuper dillicite in virtute sanctæ Obedientiæ & sub interminatione divini judicii prohibendo omnibus Christi fidelibus cujuscumque conditionis, dignitatis & status, ne eam ad praxim deducant. Quantò ergo magis illicitum est Sacramentum Pœnitentiæ conferre secundum opinionem, improbabilem (utpote contradicentem tot & tam apertis Ecclesiæ declarationibus) relicta tutiore, qualis haud dubie nostra est?

His tamen non obstantibus, approbationes Regularibus datæ, cum clausula ad beneplacitum, vel usque ad revocationem, ex communi Jurispektorum sententia, Christianique Orbis consuetudine, censentur perpetuæ, nisi taliter approbatus delicto aliquo seipsum gratiæ suæ admissionis indignum reddiderit. Quia tale beneplacitum significat arbitrium boni viri, ex justa causa procedentis, uti docent Menochius de arbit. l. 1. q. 55. n. 11. & 12. Bordenau de l'état des Causes Ecclesiastiques c. 16. L'oyseau l. 5. de Offic. c. 4. Chaffan. ad Consuet. Burgund. tit. 10. Boërius Decret. 14. 149. Lotherius de re benef. l. 13. c. 33. Felinus, & alii communiter.

CAPUT CCXXXIV.

Prelatus, & Confessarii Regulares, non approbati ab Episcopo, in Monasteriis & Collegiis suis audire possunt confessiones illorum secularium, qui ibi sunt verè de familia, & continui commensales. Non autem illorum, qui tantum ipsis deserviunt.

2722 Sic enim declaravit Gregorius XV. Bullâ inscrutabili, & Clemens X. Bullâ superni, hæc verbis: *in Monasteriis, ac etiam Collegiis, ubi juxta regularia Instituta vivitur, posse tam Prelatos Regulares, quam Confessores Regulares eorundem Monasteriorum, seu Collegiorum, audire confessiones illorum secularium, qui ibi sunt verè de familia, & continui commensales: non autem illorum, qui tantum ipsis deserviunt. Ubi Pontificem loqui de Confessoribus, etiam ab Episcopo non approbatis, liquet ex exceptione, illorum qui tantum ipsis deserviunt. Quos non exciperet, si de approbatis ageret.*

2723 Distinguenda itaque sunt duo genera secularium, deservientium Monasteriis. Alii enim sunt, qui sic ibi deserviunt, ut non sint de familia, nec intra septa Monasterii resideant, seu domicilium fixum habeant, sed solum ibi ad tempus sub stipendio serviant, ut artiffæ. Alii verò sunt de familia, & tanquam tales aluntur à Monasterio, intra septa illius domicilium & residentiam habentes (eo ipso namque verè dicuntur continui commensales, id est in Monasterio mensam fixam, sicut & domicilium habentes, tanquam verè de familia Monasterii existentes) & de istis, non de prioribus, Clemens X. loquitur. Isti namque, cum vivant sub servili obedientia Prelati Monasterii, exempti sunt ab Ordinario, Sacramentaque recipere possunt à Prelato Monasterii, & delegatis ab ipso, absque speciali licentia Ordinarii, non obstante Clementinâ Religiosi de privileg. & excessu privileg. ubi Regulares prohibentur, absque speciali licentia Ordinarii loci, Laicis ministrare Sacramenta Extreme Unctionis, vel Eucharistiæ, vel eorum matrimonia solemnizare, præterquam in casibus à jure expressis, vel privileg. Sedis Apostolicæ concessis ipsidem. Siquidem Regularibus ad id privilegium concessum est à Sede Apostolica. Nimirum Augustinianis ab Innocentio VI. Bullâ 1. Carmelitis à Sixto IV. Bullâ 37. Mi.

Hhh h

nimis à Leone X. Bullâ 41. ut videre est apud Feyrinis t. 1. Privileg. Minim. in Conflit. 1. Julii 2. y. 15. n. 12. Nec privilegiis istis derogavit Tridentinum sess. 24. c. 11.; imò ea firmavit, etiam quoad exemptionem ab Ordinario, respectivè ad saculares Monasterii servientes, qui intra eorum septa resident, subque eorum obedientia (servili) vivunt, ut rectè observavit Donatus Laynenis rer. Regular. to. 3. tr. 4. q. 7. n. 1. post Joannem Crucium de statu Relig. l. 2. c. 6. dub. 1. *Non enim* (inquit) *Tridentini textus potest intelligi de obedientia religiosa: quia servitores saculares, cum professionem religiosam minimè fecerint, non possunt obligari ad obedientiam religiosam, sed ad servilem, id est ad exequenda servitia & obsequia sibi impoſita.*

CAPUT CCXXXV.

Ne venialium quidem confessiones à secularibus factas, audire licet Sacerdoti, sive seculari, sive regulari, ab Episcopo non approbato.

2725 **I**Ta Cajetanus opuse. to. 1. tr. 17. de confession. q. 2. Navarrus in Manuali c. 21. Donatus Laynenis rer. Regular. to. 3. tr. 4. q. 4. Et ratio est, vel quia Tridentinum sess. 23. c. 15. de reform. generaliter requirendo approbationem ad confessiones secularium audiendas, etiam venialium confessiones Confessariis approbatis reservavit, ut aliquibus videtur. Vel si de venialium confessionibus non loquatur, idè quod quilibet Sacerdos, etiam non approbatus, vi suæ Ordinationis, à venialibus absolvere possit, eò quòd Ecclesia nunquam ea reservaverit (uti communiter est opinio, idem censens de mortalibus legitime confessis & remissis) quia tamen id non est usquequaque certum, & opposita sententia sua non caret probabilitate: partim ob istius opinionis incertitudinem: partim quia frequenter mortalia sunt, vel dubium an talia non sint, quæ putantur venialia: partim denique ad evitandum fraudes exinde oriundas (neque enim in foro externo coerceri, nec convinci possent, qui, mortalibus auditis, contenderent se venialia dumtaxat audivisse.) Idèd S. Congregatio Concilii Tridentini 12. Febr. 1679. approbante Innocentio XI. Episcopis, Parochis, & Confessariis injunxit, *ut non permittant ut venialium confessio fiat simplici Sacerdoti, non approbato ab Episcopo, aut Ordinario. Si Parochi & Confessarii, etiam Regulares, aut quicumque alii Sacerdotes secus egerint, sciant Deo opt. max. rationem reddituros esse, neque defuturam Episcoporum, & Ordinariorum, justam & rigorosam animadversionem in contrasacientes, etiam Regulares, etiam Societatis Jesu, facultate ipsis Episcopis, & Ordinariis, per hoc Decretum, per Sedem Apostolicam specialiter attributa. Et facta... de verbo ad verbum relatione, Sanctitas sua probavit, ac præsens Decretum typis mandari ac publicari voluit.*

CAPUT CCXXXVI.

Sacerdotum, sive secularium, sive regularium, approbationes Episcopi certis limitibus circumſcribere possunt, & ad certas personas, loca, vel tempora coarctare, si non adeo idonei reperiri fuerint.

2726 **I**Ta declaravit Clemens X. in Bulla superni magni Patris-familias, his verbis: *illos autem Religiosos, qui ad confessiones audiendas idonei generaliter fuerint, ab Episcopis generaliter quoque & indistinctè, absque aliqua limitatione temporis, certorumque locorum, aut generis personarum, in Diocesi propria admittendos. Quoad ceteros verò, qui non adeo idonei reperiantur, si petierint se admitti, arbitrio Ordinariorum relinquere, ipsos cum limi-*

tata facultate, prout eidem Ordinariis magis expedire videbitur, probare & admittere. Idem dem penè verbis antè declaraverat S. Congregatio Concilii 2. Julii 1687.

Et idèd Alexander VII. hanc propositionem, *non possunt Episcopi limitare seu restringere approbationes, quas Regularibus concedunt, ad confessiones audiendas, neque ulla ex parte revocare, anno 1659. in causa Andegavensi damnavit ut falsam, temerariam, scandalosam, & erroneam.*

Et S. Carolus in Instruct. Confess. Sacerdotes (inquit) *qui à nobis licentiam confessiones audiendi, sed non nisi ad certum tempus, aut locum, aut quasdam personas, limitatam obtinuerunt, caveant ne facultatis formam & limites excedant.*

CAPUT CCXXXVII.

Clausula in approbationibus Episcoporum Belgis apponi solita, quæ Regularibus facultatem confessiones audiendi concedunt, de consensu eorum, quorum interest, utique Parochorum, censenda non est taxativa, seu limitativa, sed modalis: ut ut non designat conditionem sine qua non; sed modum convenienter utendi dictâ facultate, ad evitandas dissensiones, & rixas, inter Confessarios Regulares & Parochos.

Probatur, quia cum Episcopi Belgis erga Sedem Apostolicam observantissimi sint, præsumendi non sunt per illam clausulam, velle aliquid contrarium Apostolicis Constitutionibus, & Privilegiis, quibus concessum est Confessariis Regularibus ubique confessiones audire, sine consensu Parochorum. Igitur præsumendi non sunt per clausulam illam requirere consensum Parochorum tamquam conditionem sine qua validè confessiones audire nequeant in Parochiis, vel Ecclesiis ipsorum, sed tamquam modum pacificè & convenienter utendi facultate sibi concessâ. Convenit enim in eo deferre Parochis honorem. Convenit, privilegiatos privilegii sui uti suaviter & pacificè, reddendo cui honorem, honorem. Convenit Parochorum Coadjutores bonam cum Parochis habere intelligentiam, maximamque concordiam, ad promovendam animarum salutem, & fidelium ædificationem, omnemque contentiosam occasionem præseindere. Hoc est quod Gerſon sapienter monet lib. de statibus Ecclesiasticis. De statu namque Curatorum, consideratione 15. status (inquit) *Curatorum debet cum bona gratia suscipere statum privilegiatorum, tamquam Coadjutores missos, habentes à Superioribus licentiam prædicandi, & confessiones audiendi, si non appareat rationalis causa aliquem talem repellendi, usque si detraher, si collisor, si corruptor, si quæstiosus, si seductor appareat; aut parochianorum multi inde venient in contemptum Curatorum. Aut si Curatus, per seipsum, id agere circa parochianos suos quod agendum sit, satis poterit. Quia videretur præsumendum, nisi legitima foret exceptio contra eum.*

Deinde de statu privilegiatorum, considerat. 11. sic ait: *status privilegiatorum debet cum bona charitate licentiâ suâ uti, non ad quæſum, non ad emulationem, non ad ambitionem, non denique in præjudicium temporale vel spirituale Curatorum, sed instando, clam & paciam, apud parochianos, quatenus honorem debitum ac sustentationem suis reddant Curatis. Alioquin factum, quod sibi fieri nollent. Meritoque repelluntur hi, de quibus aliter constiterit, & excommunicationem à Cænone nonnunquam incurrunt.*

Et de utroque statu, considerat. 11. status uter-
que studeat alter alterius onera portare, sine an-